

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **J.H.**, zast. JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem Střelecká 672, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti: Praga Mineral, spol. s r.o., se sídlem Náměstí 19, 289 33 Křinec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2009, čj. 165096/2009/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Městec Králové, stavebního úřadu (dále jen Stavebního úřadu) ze dne 7.8.2009, č.j. 223-Výst/3407/08, kterým byla žalobci „uložena povinnost zjednat nápravu ve věci způsobu užívání areálu bývalého cukrovaru Dymokury na pozemcích parc. č. 132/2, 155/1, 155/5, 155/13, 155/15, 733/1, v katastrálním území Dymokury, tak aby byly využívány podle ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona a zároveň bylo pozastaveno užívání manipulačních ploch k účelu skladování uhlí, ke kterýmžto činnostem je třeba územní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 stavebního zákona.“

Žalobce v žalobě napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalobce trvá na tom, že neprovádí skládkování uhlí, nýbrž jeho manipulaci s event. krátkodobou deponií, v souvislosti s nezbytnou překládkou na jiný typ železničních vozů na přilehlé vlečce, jakož i na nákladní automobily. Zcela chybný je závěr žalovaného o účelu činnosti provozované žalobcem - tedy, že pokud se manipulovalo s uhlím v rámci technologického procesu cukrovaru, bylo vše v pořádku a pokud se s uhlím manipuluje v rámci podnikatelské činnosti žalobce (t.j. nikoliv v souvislosti s provozem cukrovaru), je to nepřípustné. Z hlediska obecně závazných právních předpisů je rozhodující, jaká činnost je na pozemku označeném jako ostatní plocha - manipulační plocha prováděna, t.j.

manipulace, a nikoliv, k jakému účelu manipulace slouží. Lze tedy konstatovat, že se o žádnou změnu ve využití území nejedná a není nezbytné vydání územního rozhodnutí, resp. rozhodnutí o změně využití území ve smyslu ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona. Nevýznamné i nesprávné jsou vývody žalovaného o výkladu ust. § 4 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 26/2007 Sb. Pokud vlastník předmětných pozemků, t.j. společnost Praga Mineral s.r.o., požádal o - vydání rozhodnutí o změně využití území, je jeho věcí, proč tak učinil. Žalobci je známo, že tato společnost hodlá využít předmětné pozemky rozšířit o „skladování uhlí a dalších materiálů, což jsou činnosti, které odvolatel neprovozuje.“ Žalobce trvá na tom, že stávající využití pozemků je, z hlediska ochrany životního prostředí a ochrany půdního fondu, v souladu s veřejným zájmem a v souladu s ust. § 125 odst. 2 stavebního zákona. Je věcí vlastníků staveb, že si vystavěli v areálu cukrovaru, popř. v jeho sousedství, stavby pro bydlení. Žalobce považuje za „demagogický argument žalovaného o tom, že byla podána žádost o stavební povolení k výstavbě ochranného valu. Tuto žádost jednak podala společnost Praga Mineral s.r.o. a jednak z ní nelze usuzovat na porušování čehokoliv - záměr je estetický, když val osázený zelení bude nepochybně vypadat lépe, než chátrající budovy bývalého cukrovaru.“ Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že ve smyslu § 125 odst. 2 stavebního zákona není stavba (plocha) užívána bez závad, když v sousedství a i v areálu jsou stavby pro bydlení. Zda je stavba užívána bez závad se neposuzuje podle toho, jestli v sousedství jsou nějaké jiné stavby či nikoliv. Na všechny obytné stavby v "areálu" je vydáno demoliční povolení a žalobce rovněž odkazuje na ustanovení § 11 Vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění.

Žalobce pokládá za vykonstruované tvrzení žalovaného tom, že provozem by mohly být ohroženy spodní vody. Žalovaný neuvedl, jak k takovému poznatku dospěl. Žádný relevantní doklad, který by podporoval tento závěr, neexistuje. Naopak, šetření České inspekce životního prostředí, oddělení ochrany vod, které bylo provedeno dne 28.1.2009, žádné porušení vodního zákona či jiného obecně závazného právního předpisu nezjistila (zápis z inspekčního šetření v příloze). V "areálu" není manipulováno s žádnými závadnými látkami, o čemž svědčí Protokol o zkoušce č. 30202/2009, kterou provedla dne 31.3.2009 INECO průmyslová ekologie s.r.o., Zkušební laboratoř akreditovaná ČIA 1350 (kopie v příloze). Negativní závěr, pokud jde o znečištění ovzduší, učinila rovněž Česká inspekce životního prostředí, oddělení ochrany ovzduší, při kontrole, kterou provedla dne 27.11.2009; o ní nemá dosud žalobce protokol k dispozici a navrhuje, aby si jej k důkazu vyžádal soud.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že je pravdou, že pozemky užívané žalobcem jsou označené v katastru nemovitostí jako ostatní plocha - manipulační plocha. Pozemky však podle katastrální mapy náležejí k jednomu areálu, jedná se o areál bývalého cukrovaru, dle zápisu v katastru nemovitostí obsahující budovu pro bydlení, občanskou vybavenost, zemědělskou stavbu, jinou stavbu. Žalovaný při rozhodování vyšel z toho, že manipulační plocha je tedy logicky určena pro zapsané způsoby využití tj. původně pro provoz cukrovaru, kdy na manipulačních plochách se prováděla deponie a manipulace se zemědělskou surovinou a případnými technologickými palivy pro sezónní zásobu. Také podle výpisu z KN jsou tyto plochy právně v katastru evidované podle § 4 odst. 4 písmo d) katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb. jako ostatní plocha způsobem využití manipulační plocha na jednom listu vlastnictví č. 611 spolu s budovami a ostatními pozemky nacházejícími se v tomto areálu a náležejícími témuž vlastníku. Na základě toho žalovaný usoudil, že nelze využití území specifikovat omezeně pouze na plochu některých pozemků, ale vždy v kontextu se souvisejícím funkčním územím, kterým je v tomto případě areál bývalého cukrovaru. Žalobce na pozemcích provozuje uhelné hospodářství, používá

plochy k poměrně rozsáhlému skládkování a přemísťování uhlí, které sem umísťuje přechodně, a následně palivo odváží různými dopravními prostředky ať už po železnici či nákladními automobily dalším odběratelům. Pozemky - manipulační plochy evidentně nejsou žalobcem užívány ve spojitosti s areálem v minulosti sloužícím k výrobě a zpracování cukru, tedy pro potřebu místního provozu, ale ve prospěch provozů místně odlehklých. Z uvedeného také m.j. vyplývá, že současný způsob využití manipulačních ploch svým rozsahem nemůže odpovídat původnímu objemu materiálu (ať už rostlinného původu či případně paliva spotřebovávaného pouze v rámci areálu) umísťovanému na těchto manipulačních plochách a využívanému pouze pro kapacitně omezenou potřebu cukrovaru. Žalobce sám skutečnost, že na pozemcích průběžně ukládá uhelný materiál, který dále dopravuje různým odběratelům, a že palivo není určeno tak jako v minulosti výlučně pro místní využití, nečinil spornou. Jím realizované používání manipulačních ploch je také prokazované i z listinných podkladů např. provozního řádu skládky uhlí z 19.8.2008, který žalobce k řízení předložil a který je součástí spisu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce není oprávněn užívat pozemky pro skladování uhelného paliva, protože takový způsob užívání pozemků by vyžadoval projednání záměru cestou územního řízení podle § 76 odst. 1 stavebního zákona, neboť se jedná o nový vliv záměru na využití daného území. Žalovaný vyšel z ustanovení § 76 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého lze umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny. měnit jejich vliv na využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí a dále vyšel z ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle kterého se změnou v území rozumí změna jeho využití nebo prostorového uspořádání, včetně umísťování staveb a jejich změn. Názor žalobce, že nebylo zapotřebí územní rozhodnutí pro současný způsob využívání pozemků, kterým je manipulace se značným objemem tuhého paliva, není proto správný a žalobce není oprávněn bez územního rozhodnutí pozemky k danému účelu využívat. Vlastník areálu Praga Minerál s.r.o., již požádalo o vydání rozhodnutí o změně využití území pro skladování tuhých paliv (uhlí koks), sypkého stavebního materiálu (písek, šterk) a stavebního materiálu baleného v paletách, a dnem 19.6.2009 bylo zahájeno územní řízení. Předmětem zahájeného územního řízení je m. j. využití území pro skladování tuhých paliv (uhlí, koks) a navrhované využití odpovídá podnikatelské činnosti provozované žalobcem v dané oblasti jako nájemcem dotčených parcel; žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území se rovněž týká stejných pozemků, které jsou uvedeny ve výrokové části obou správních rozhodnutí. Pokud žalovaný v rozhodnutí obecně zmínil, že nelze tvrdit, že ve smyslu ust. § 125 odst. 2 stavebního zákona je stavba (plocha) užívána bez závad, toto žalovaný v rozhodnutí uvedl v souvislosti s odkazováním se žalobce na § 125 odst. 2 stavebního zákona, v rámci kterého je obecně posuzováno prokázání nezávadnosti užívání stavby, u které se nedochovaly doklady o jejím povolení. Je zřejmé, že v daném případě nebylo postupováno podle § 125 odst. 2 stavebního zákona, ani nebyl splněn předpoklad pro aplikaci tohoto ustanovení, neboť stavební úřad postupoval na podkladě vlastního šetření - výkonu státního dozoru podle § 171 odst. 3 stavebního zákona, když sám zjistil nedostatky ve stávajícím způsobu využívání pozemků a žalobci proto uložil povinnost sjednat nápravu. Žalovaný v rozhodnutí také obecně usoudil, že nezávadnost využití pozemků bylo možné v daném případě prokázat cestou územního řízení, které neproběhlo, a ve kterém je nutné posuzovat splnění požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona. Proto se žalobce nesprávně dovolává toho, že je oprávněn na základě § 125 odst. 2 stavebního zákona pozemky k danému účelu užívat. Obecné tvrzení žalobce, že stávající využití předmětných pozemků je zcela nezávadné a z hlediska ochrany životního prostředí a ochrany půdního fondu v souladu s veřejným zájmem, je pouze jeho tvrzením, které není podloženo žádnými právně způsobilými podklady. Ustanovení § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území obecně zakotvuje podmínky pro vymezení plochy výroby a skladování a dále uvádí výčet pozemků, které se do této funkční plochy zahrnují, a žalobce nedoplnil v jaké spojitosti toto ustanovení v žalobě zmínil.

Žalovaný poukázal v rozhodnutí na možné ohrožení spodních vod v důsledku přemísťování a ukládání uhlí na pozemcích ve spojitosti s tím, že manipulační plochy, na kterých je pevné palivo pokládáno, nejsou opatřeny systémem odvodnění srážkových vod tzv. mourovou kanalizací. Z rozhodnutí prvoinstančního orgánu je rovněž zřejmé, že uhlí je umísťováno částečně na zpevněných plochách opatřených panely, částečně však také na rostlém nechráněném terénu. Žalovaný proto v rozhodnutí důvodně uvedl, že odvodnění srážkových vod mělo být předem posouzeno v rámci územního řízení s doložením vyjádření příslušného dotčeného orgánu. Listinné doklady uváděné žalobcem v této části žaloby a týkající se manipulace s nezávadnými látkami, i další namítané zjištění ke kvalitě ovzduší, samy o sobě nezávadné užívání pozemků nemohou prokázat, mohou být případně využity v rámci probíhajícího územní řízení podle § 76 o změně ve využití území vedeném k žádosti vlastníka dotčených pozemků. Stavební úřad v řízení postupoval podle § 171 odst. 3 stavebního zákona a uložil žalobci do doby než bude vydáno pravomocné územního rozhodnutí o změně využití území neužívat pozemky k účelu, ke kterému je užívá tj. ke skladování uhlí. Způsob využívání pozemků žalobcem ověřil stavební úřad opakovanými kontrolními prohlídkami na místě samém, a výsledek zjištění zapsal do protokolu. Rozhodnutí bylo vydáno po neuposlechnutí předcházející výzvy žalobcem ze dne 12.5.2009 č.j.výst/3407/08/09. Žalovaný uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k názoru, že žalobce není bez územního rozhodnutí oprávněn na pozemcích uplatňovat svůj záměr, ztotožnil s právním posouzením věci stavebním úřadem, jenž využití pozemků podmínil kladným projednáním cestou územního řízení podle § 76 stavebního zákona. Žalovaný současně akceptoval postup stavebního úřadu, který na podkladě státního dozoru podle § 171 odst. 3 stavebního zákona pozastavil užívání pozemků do doby pravomocného vydání územního rozhodnutí o změně ve využití území.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že je rozhodující, že jeho činnost na předmětném pozemku - manipulace s uhlím, včetně jeho krátkodobé deponie, je v souladu s jeho právním určením jako "ostatní plocha" se způsobem využití "manipulační plocha" (což ostatně správně konstatuje sám žalovaný na straně 2, poslední odstavec, svého vyjádření). Je právně irrelevantní, zda současný způsob využití manipulačních ploch svým rozsahem může odpovídat jakémusi "původnímu objemu materiálu", což je nejasný a neurčitý termín. Žalobce znovu uvádí, že z hlediska tohoto řízení je nevýznamná i skutečnost: že vlastník areálu požádal o vydání rozhodnutí o změně využití území. Žalobce dodává, že jeho tvrzení, že stávající využití předmětného pozemku je nezávadné a z hlediska ochrany životního prostředí a ochrany původního fondu v souladu s veřejným zájmem, je podloženo stanovisky příslušných orgánů, jak je zřejmé z příloh žaloby, i podání žalobce z 28.1.2010 a 27.4.2010 (Zápis z šetření ČIŽP ochrana vod, Protokol o zkoušce INECO Průmyslová ekologie s.r.o., Zápis ČIŽP- ochrana ovzduší, Závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ČR, Vyjádření drážního úřadu Praha, Vyjádření oblastního inspektorátu práce a Souhlasné stanovisko Obecního úřadu Dymokury).

Žalobce v podání ze dne 5.5.2012 doručeném soudu téhož dne předložil jako důkaz Protokol sepsaný Českou inspekci životního prostředí, OI Praha z 29.4.2011, kterým byla přezkoumávána dřívější stanoviska tohoto orgánu, týkající se činnosti žalobce v provozovně umístěné v bývalém Cukrovaru v Dymokurech, Z Protokolu je zřejmé, že žalobce neporušuje žádné předpisy na úseku ochrany vod, ani na úseku ochrany přírody, ani na úseku ochrany ovzduší, jakož ani na úseku oddělení odpadového hospodářství.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Důkazy navrhované a předkládané žalobcem v replice a podání ze dne 5.5.2012 se nevztahují vzhledem k době konání šetření k skutkovému stavu, jaký ve věci byl v době rozhodování žalovaného, proto soud ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., k těmto důkazům nemohl přihlížet. Kasační princip přezkumu v správním soudnictví znamená, že v žalobním řízení je krajský soud vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1s. ř. s.). Přehodnocení skutkových závěrů správního orgánu přísluší soudu toliko v případě, kdy na jednání opakuje dokazování nebo doplní důkazy nové (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a celý takto doplněný skutkový stav znovu kompletně vyhodnotí, ovšem stále se musí jednat o důkazy, vztahující se k skutkovému stavu v době rozhodování žalovaného.

V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že neprovádí skládkování uhlí, nýbrž jeho manipulaci s event. krátkodobou deponií, což odpovídá označení předmětných pozemků - jako ostatní plocha - manipulační plocha, proto se v případě užívání pozemků žalobce o žádnou změnu ve využití území nejedná a není nezbytné vydání územního rozhodnutí, resp. rozhodnutí o změně využití území ve smyslu ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona.

Podle ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona, „Umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.“

Citované ustanovení vyjadřuje základní princip platný v této oblasti územního plánování, územního rozhodování, a to, že pouze na základě územního rozhodnutí (§ 77 odst. 1 a § 92 zákona) nebo územního souhlasu (§ 96 zákona), je možné nejen umístění staveb a jejich změny, ale je možná i změna využití území a vyžaduje-li to potřeba ochránit důležité zájmy v území.

Dále zákon v odst. 2 stanovuje, že každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 zákona. Jde o základní otázky, kterými se stavební úřad musí zabývat v řízení o vydání územního rozhodnutí nebo v postupu před vydáním územního souhlasu (§ 96 odst. 4 věta první zákona). Současně musí být šetrný k zájmům vlastníků sousedních nemovitostí a za tím účelem si může vyžádat územně plánovací informaci (§ 21 zákona).

Změna využití území dle § 76 odst. 1 stavebního zákona je změnou dle definice uvedené v ust. § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jde o pojem s širokým obsahem, když se jím rozumí jakákoliv změna ve využití území [§ 77 odst. 1 písm. b) a § 80 odst. 2 a 4 zákona], ale i umístování staveb [§ 2 odst. 3 zákona a § 77 odst. 1 písm. a) a § 79 zákona] a jejich změny. Prověřovat a posuzovat "potřebu změn v území" je jedním ze základních úkolů územního plánování [§ 19 odst. 1 písm. c) zákona]. Mezi další úkoly územního plánování patří např. stanovovat podmínky pro provedení změn v území,

zejména pro umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území [§ 19 odst. 1 písm. e) zákona], a stanovovat pořadí provádění změn v území – etapizaci [19 odst. 1 písm. f) zákona].

Ze správního spisu vyplývá:

Předmětné pozemky jsou ve vlastnictví společnosti Praga Mineral s.r.s. s r.o., IČ 602 77653, se sídlem Náměstí 19, Křinec, jejíž jediným jednatelem byl žalobce a žalobce je současně nájemcem těchto pozemků. Skutečnost, že žalobce na předmětných pozemcích provádí skladování uhlí byla v řízení jednoznačně prokázána; stavební úřad postupoval na podkladě vlastního šetření - výkonu státního dozoru, ve dnech 7.6.2009 a 23.7.2009, podle § 171 odst. 3 stavebního zákona, když sám zjistil nedostatky ve stávajícím způsobu využívání pozemků a žalobci proto uložil povinnost sjednat nápravu. V řízení bylo šetřením ve dnech 4-7.6.2009 a 23.7.2009 jednoznačně prokázáno, že žalobce provozuje uhelné hospodářství do zchátralého areálu bývalého cukrovaru od října 2008 naváží, skladuje velké množství netříděného uhlí a koksu, v areálu probíhá také manipulace s těmito palivy včetně nakládky a vykládky na různé dopravní prostředky, jimiž je palivo distribuováno odběratelům. Na plochách areálu probíhalo i třídění a drcení uhlí. Ze zápisu z České inspekce životního prostředí ze dne 21.8.2009 vyplývá, že v k tomuto datu bylo v areálu cca 30.000 tun černého uhlí.

Areál předmětných pozemků se nachází, což se skutečnost nesporná, v ochranném pásmu II. stupně přírodního léčivého zdroje lázeňských míst Poděbrady a Sadská.

Rozsah činnosti - skladování uhlí potvrzuje i Provozní řád skládky uhlí areálu bývalého cukrovaru ze dne 19.8.2008, sepsaný žalobcem, v němž kapitole 1. (Stručný popis vykonávané činnosti a charakteristika požárního nebezpečí provozované činnosti) uvádí:

„Jedná se o nezakryté mechanizované složiště tuhých paliv - černého uhlí na volném prostranství o celkové rozloze 7 000 m² zpevněné plochy. Zahrnuje tyto části: železniční vlečku, zpevněnou betonovou plochu (vlastní skládka) a mechanizaci, která slouží k vlastní manipulaci (nakládka, vykládka, přemísťování uhlí na skládce). Uhlí je dopravováno na skládku a expedováno za skládky železničními vagóny a nákladními vozy.

Charakteristika požárního nebezpečí pracoviště: Jedná se o činnosti, při nichž se při výrobě a manipulaci vyskytuje hořlavý prach v takové míře, že nelze vyloučit vznik výbušné koncentrace a hořlavý prach se usazuje v souvislé vrstvě nejméně 1 mm, tj. činnost definovaná §4, odst.2, písm. c), zákona o PO.“

Žalobce v řízení několikrát potvrdil skutečnost, že na pozemcích skladuje uhlí, které dále dopravuje různým odběratelům, z čehož rovněž vyplývá, že palivo není určeno pro potřeby cukrovaru, Z provozního řádu skládky uhlí z 19.8.2008, rovněž vyplývá možné ohrožení životního prostředí.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se uvádí, že pokud jde o tvrzení žalobce, že nejsou podklady, které by prokazovaly původní účel využití území, že pokud jde o předmětné pozemky podle § 4 odst. 4 písm. d) katastrální vyhlášky č. 26/2007 Sb. se v katastru jako parcela eviduje nezastavěná plocha mezi budovami podle písmene b) bodu 2 ("plocha zastavěná budovou v areálu budov téhož vlastníka určených k jinému účelu než pro bydlení") s druhem pozemku ostatní plochy a způsobem využití manipulační plocha. Podle bodu 2. a kódu 23 přílohy katastrální vyhlášky (Technické podrobnosti pro správu katastru) se manipulační plochou rozumí manipulační a skladová plocha podle § 4 odst. 4 písm. d) vyhlášky. V tomto případě se podle katastrální mapy jedná o areál cukrovaru a

předmětné zahrnuté budovy na zastavěných plochách podle zápisu v katastru mají způsob využití převážně pro bydlení, občanská vybavenost, zem. stavba a jiná stavba.

Nelze tedy tvrdit, jak to činil žalobce, že neexistují doklady, z nichž by bylo možno zjistit účel využití daných pozemků. Manipulační (a skladová plocha) je určena pro zapsané způsoby využití, což znamená původně pro provoz cukrovaru. Závěr žalovaného, že nelze využití území specifikovat omezeně pouze na plochu některých pozemků, ale vždy v kontextu se souvisejícím funkčním územím, kterým je v tomto případě areál bývalého cukrovaru, je oprávněný.

Na základě všech výše uvedených skutečností má soud za jednoznačně podložený závěr správních orgánů, že se nejedná o „manipulaci s event. krátkodobou deponií“ a pokud jde o skladování uhlí, jakožto o pokračování v činnosti bývalého cukrovaru, čímž chtěl žalobce obhájit opětovné užívání manipulačních ploch pro skladování uhlí, neboť je nutno posuzovat změnu využití území s ohledem na celý areál. Podle listu vlastnictví č. 611 v k.ú. a obci Dymokury, na kterém jsou zapsané pozemky areálu bývalého cukrovaru, do areálu patří kromě pozemků označených jako manipulační plocha i pozemky evidované jako zastavěná plocha a nádvoří obsahující budovy pro bydlení, občanskou vybavenost, zemědělskou stavbu, jinou stavbu. Žalovaný při rozhodování oprávněně dospěl k závěru, že manipulační plocha byla určena pro zapsané způsoby využití tj. původně pro provoz cukrovaru, kdy na manipulačních plochách se prováděla deponie a manipulace se zemědělskou surovinou a případnými technologickými palivy, přičemž to nemuselo být zrovna uhlí, pro sezónní zásobu. Při posuzování, zda-li se jedná o změnu využití pozemků je potřeba vycházet z porovnání využití celého areálu a zda-li změna ve využití nedotkne jiných chráněných důležitých zájmů.

Soud je přesvědčen, že provoz cukrovaru a provoz skládky uhlí v takovém rozsahu, jak ji provozuje žalobce, jsou zcela odlišné způsoby využití území s odlišným možným dopadem do chráněných zájmů a to především z hlediska životního prostředí, nejen pokud jde o ohrožení podzemních vod ale i ohrožení hlučností, prašností, nebezpečím požáru, a vzhledem k bezprostřední blízkosti obytné zóny je nepochybné i ohrožení pohody bydlení.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce na pozemcích provozuje uhelné hospodářství; plochy areálu používá k rozsáhlému skladování a přemísťování uhlí, které v areálu umísťuje a následně odváží různými dopravními prostředky až už po železnici či nákladními automobily dalším odběratelům a je nepochybné, že pozemky areálu včetně pozemků vedených v katastru nemovitostí, jako manipulační plochy nejsou žalobcem užívány pro využití k výrobě a zpracování cukru. Pokud žalobce argumentuje, že v bývalém areálu cukrovaru se skladovalo také uhlí, i pokud by tomu tak bylo, šlo o uhlí určené pro provoz cukrovaru. Využití území, v tomto případě areálu, jako cukrovaru je zcela odlišné od využití území jako manipulační skládky uhlí.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že nesprávné jsou závěry žalovaného pokud jde o skutečnost, že vlastník předmětných pozemků, t.j. společnost Praga Mineral s.r.o., požádal o vydání rozhodnutí o změně využití území, je soud toho názoru, že jelikož byl žalobce v době rozhodování správních orgánů jediným jednatelem společnosti Praga Mineral s.r.o., jde o skutečnost spolu s ostatními skutečnostmi uvedenými v řízení přímo žalobcem, že si je žalobce vědom toho, že jde o změnu ve využití území, jinak by o vydání rozhodnutí jako jediný jednatel společnosti jistě nežádal. Soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že „je věcí vlastníků staveb, že si vystavěli v areálu cukrovaru, popř. v jeho sousedství, stavby pro bydlení.“, právě i pro rozpor v tomto tvrzení obsaženém neboť vlastníci staveb si stavby postavili vedle areálu cukrovaru, nikoliv vedle areálu manipulační skládky uhlí.

V žalobě jakož i v odvolání žalobce tvrdil, že jenom pokračuje v činnostech na předmětných pozemcích provozovaných. Soud k tomu musí konstatovat, že žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal v souladu se zákonem poukazem na ust. § 125 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého, nejsou-li zachovány doklady z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně-technickým uspořádáním vybavena.

Pokud jde o další žalobní námitky soud nepovažuje „za vykonstruované“ tvrzení žalovaného tom, že provozem by mohly být ohroženy spodní vody. Ohrožení spodních vod dovedl žalovaný z toho, že žalobce podal žádost o povolení výstavby ochranného valu, a také ze na základě vlastních zjištění (šetření ve dnech 7.6.2009 a 23.7.2009), v rámci kterého bylo zjištěno, že uhlí je skladováno i na nezpevněné ploše areálu, a že na této ploše chybí systém odvodnění srážkových vod v místě skládky uhlí (tzv. mourová kanalizace). Šetření České inspekce životního prostředí, oddělení ochrany vod, které bylo provedeno dne 21.8.2009 (založené v správním spise), i když aktuálně porušení vodního zákona nezjistilo a doporučilo vyřešit problematiku systému odvodnění srážkové vody a „zakrývat uskladněné uhlí plachtou z důvodu omezení prašnosti a vymývání uhelného prachu srážkovou vodou“. K šetření inspekce soud musí konstatovat, že je samo o sobě rozporné; na jednu stranu doporučilo zakrývat uhlí kvůli zabránění vymývání uhelného prachu na druhé straně konstatovalo, že porušení vodního zákona inspekce nezjistila, nicméně však zjištění inspekce potvrzuje i obavu vyjádřenou v rozhodnutí žalovaného, že dochází k vymývání uhelného prachu, což samo o sobě potvrzuje možnost ohrožení spodních vod.

Tvrzení žalobce, že „v "areálu" není manipulováno s žádnými závadnými látkami, o čemž svědčí Protokol o zkoušce č. 30202/2009, kterou provedla dne 31.3.2009 INECO průmyslová ekologie s.r.o., Zkušební laboratoř akreditovaná ČIA 1350 (kopie v příloze).“ nemá oporu v správním spise, naopak důkaz založený v správním spise tvrzené skutečnosti žalobce vyvrací, neboť dle Protokolu o kontrolním zjištění České inspekce životního prostředí dne 9.7.2009, inspekce zjistila navážení stavební sutě, a v závěru konstatovala, že žalobce na pozemcích areálu nakládal s převzatým odpadem dle kat. 170107 v rozporu s § 12 odst. 2 zákona o odpadech. Pokud jde o důkaz navrhovaný žalobcem k provedení kontrola České inspekce životního prostředí oddělení ochrany ovzduší, při kontrole, kterou provedla dne 27.11.2009; šetření bylo provedeno po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (3.11.2009) nelze proto k němu při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 přihlížet, neboť se vztahuje k skutkovému stavu existujícímu po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. července 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu